

Treball guardonat amb el segon accèssit de Creació Literària per a adults 2008

Hora límit, les quatre

de Montserrat Vernet Padró

15.45

Hora límit, les quatre.

L'home assenteix imperceptiblement amb el cap. No té els ulls ni grossos ni sortits, però si les altres persones que són a l'andana del metro se'l mirassin detingudament podrien tenir la impressió que els seus ulls sobresurten més del que és habitual. Potser ho fa la seva mirada inquieta, que va d'un lloc a l'altre, d'una persona a l'altra, sense aturar-se gaire enlloc.

Es fica la mà dreta a la butxaca de la caçadora per agafar el paquet de tabac negre, però llavors se'n recorda que fa anys que està prohibit fumar al metro i treu la mà de la butxaca, renegant entre dents. Normalment se'n ben refum, de les prohibicions, però avui pensa que és millor no fer-se notar abans d'hora.

Fa dies que hi rumia, en el que és a punt de fer, que hi pensa amb delectança a totes hores. I se sent poderós, potser per primer cop en tota la seva vida. Absolutament poderós. Definitivament poderós.

Somriu lleument, mentre continua assentint amb el cap.

15.46

Li diré que ahir em vaig deixar convèncer massa ràpid, i que no pot ser. No sé com s'ho prendrà, amb la il·lusió que li feia començar a provar-ho...

S'ha posat l'americana i anirà a buscar-la per sorpresa a la sortida del taller, amb una rosa a la mà —per a tot un ram ara no tenen diners.

Quan arribin a casa i ella hagi tingut temps de dutxar-se i posar-se còmoda, li ho dirà. S'ha passat el matí assajant les paraules per dir-l'hi sense ferir-la, sense desil·lusionar-la, sense tancar les portes.

Li voldria fer-li mal, però ara no es veu amb cor de tenir un fill. No vol que el seu fill sigui el fill d'un aturat.

15.47

I serà un home. Un home abans de les quatre. Són les regles del joc.

Fa dies que sospesa les possibilitats. Primer va triar l'hora. Les quatre de la tarda és un bon moment. En una hora punta hi hauria massa gent, i no vol ni pensar a haver de fugir a contracorrent d'una riuada humana a les vuit del matí... A més si l'andana estigués plena de gent podria acabar convertint-se en una cosa massa anònima, impersonal. Ara, en canvi, pot mirar les persones una per una i triar l'home adient.

Perquè la segona cosa que va decidir és que havia de ser un mascle.

Un afer d'home a home.

15.48

La dona surt del portal de casa seva amb pas viu. Se li ha fet tard tot rentant els plats de dinar i ara té el temps just per anar a recollir la seva néta a l'escola.

Se l'estima molt, la nena, però tot i així se sent molt cansada. Treballa al matí, en un banc, i des que la petita va néixer pràcticament no ha tornat a tenir

tardes per a ella.

La Teresa em diu que la meua filla abuse. Suposo que sí, però ves què li haig de dir, pobra canalla, si fan més hores que un rellotge i van ben escolrats amb la hipoteca. No estan per pagar gaire cangurs...

El que no es vol dir és que a més la néta és l'única que li sap omplir el buit que amb els anys se li ha anat fent a dintre.

Mira ansiosa el rellotge que duu al canell i accelera el pas.

15.49

L'home que va a buscar la seva dona espera en un semàfor. Està preocupat pel seu futur. En vuit mesos ha canviat tres cops de feina. No entén el perquè d'aquesta mala ratxa, ell que porta treballant des dels setze anys.

La dona sempre li diu que no es preocupi, encara és jove, però ell comença a pensar que potser ja s'apropa massa a l'edat fatídica,